

РЕШЕНИЕ

№ 3634

гр. София, 05.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 23.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2635** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е на основание чл. 284 и следващите от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/ и по реда на чл. 203 от Административно процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Административното дело е образувано по искова молба на А. А. П., [ЕГН], от [населено място] срещу Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" [населено място], с искане да му бъде присъдено обезщетение за неимуществени вреди в размер на 50 000 лева, ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на молбата /21.03.2022г./ до окончателното изплащане на сумата ведно със законната лихва, причинени от незаконосъобразно бездействие на длъжностни лица при ГД "ИН", в периода от 12.02.2020г. до 12.10.2020г.

В съдебно заседание ищеца се представлява от адв.Ю., който поддържа исковата претенция и моли да бъде уважена, като основателна и доказана.

Ответната страна-Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" гр.С., чрез процесуалният си представител юрк. В.С. оспорва изцяло предявения иск, като неоснователен и недоказан, претендира присъждане на разноски. В писменият отговор и по същество посочва, че е задължение на администрацията на О.-С. да създаде условия за опазване физическото и психическото здраве на лишените от свобода - чл. 2, т. 3 от ЗИНЗС, което, видно от приложените към отговора доказателства, е изпълнено. Твърди, че ищеца не е депозирал молби за лоши хигиенни условия до

администрацията на ГД“ИН“.Посочва, че според приложената медицинска справка в периода от 12.02.2020г. до 12.10.2020г.,ищеца един път е посещавал медицинският център за да получи медикамент,които е бил внесен на територията на ареста от негови близки и предаден от директора на центъра на ищеца по предвиденият затова ред,както и по повод „неврологични“ и „сърдечни“ оплаквания във връзка с обжалваната мярка за процесуална принуда.Депозира писмени бележки в указаният от съдът срок,претендира юрисконсулско възнаграждение.

Представителят на прокуратурата изразява становище за основателност и доказаност на исковата претенция.Излага,съображения че от събраните по делото писмени и гласни доказателства, дават основание да се приеме, че исковата претенция е основателна.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и взе предвид доводите и становищата на страните, намира за установена следната фактическа обстановка:

Не е спорно между страните по делото,че А. А. П., [ЕГН] за периода от 12.02.2020г. до 12.10.2020 година е бил със мярка“задържане под стража“ по ДП№3384/20г. по описа на 09-РУ-СДВР.Мярката се изпълнявала в ареста на „Г.М.Д.“№42,които е към О.-С. при ГД“ИН“.Ищеца е бил настанен на четвъртият етаж в помещение №11.От приложените документи по делото се установява,че молби,жалби и сигнали във връзка с наличието на насекоми в помещения на ареста,не са подавани от ищеца за периода от 12.02.2020г. до 12.10.2020г./л.69/.Видно от медицинската справка,подписана от директора на Медицинския център при Ареста на О.-С./л.91/,през процесния период /12.02.2020г. до 12.10.2020г./ ищецът А. П. е посетил центъра на 04.05.2020г.,като е получил медикамент “Лепонекс“,които е бил внесен на територията на ареста от св.С. П..От представената медицинската документация касаеща здравословното състояние на ищеца,за периода/12.02.2020г. до 12.10.2020г./не са регистрирани оплаквания до администрацията на ареста,че е ухапан от дървеници,хлебарки или други насекоми и не му е била оказвана медицинска помощ/.Представена е амбулаторната книга на медицинския център в която е отразено посещението на ищеца на 04.05.2020г., и извършеният му преглед 10.09.20г. Ответната страна е представила девет протокола за извършена обработка на сградата на ареста за процесния период/л.24-33/инсекция/ против насекоми с поименно описаните два биоцида:биоцид "А." и биоцид „Фикам“ и един протокол за извършена ДДД обработка./л.34/

За изясняване на спора от фактическа страна са събрани гласни доказателства по искане на процесуалните представители на страните в производството.

По делото като свидетел,посочен от адв. Ю., е разпитана майката на ищеца С. Т. П.,която твърди,че:От 12.02.2020 г. до м. октомври същата година – 8 месеца, синът и е бил в ареста на бул. „Д-р Г. М. Д.“.Твърди,че за насекоми,дървеници и хлебарки е носила в ареста на ищеца таблетки и тапи за уши,за да не му влизат в ушите,както и лекарства за пиене .

По делото като свидетел,посочен от ищеца, е разпитан и лишеният от свобода А. В. Д.,който сочи,че:“през 2020г., от февруари до октомври в бях навън,бях задържан преди това бях задържан.Пуснаха ме някъде през февруари.В началото на 2020г., м.

януари ме преместиха в Централния, а преди това бях в ареста на „Г. М. Д.“. Не си спомням дали съм бил сам в килия и на двете места, но няма как да съм бил сам. Тогава и на двете места имаше, и сега има, буболечки - дървеници, хлебарки... Аз се храня в килията. Не си спомням А. П., минало е време, много хора съм виждал, трябва да го видя... Не се сещам някой от съкилийниците ми през 2020 г. в ареста на „Г. М. Д.“ да е имал тежък психически или физически проблем. Почти всички имат психически проблеми. Конкретно не си спомням ситуация.“.

По делото като свидетел, посочен от ответника, е разпитан директора на Медицинския център (МЦ) към О.-С., който твърди, че: „Лекарствата, които по-често се допуска да се взимат от задържаните, се вписват в журнал, като слагаме буква L при лекарствата, внесени отвън, за да може при евентуална проверка да се направи разлика между лекарствата, които ние изписваме и държавата заплаща, от тези, донесени отвън. Ако по някаква причина това лекарство не може да се допусне в ареста, се прибира на съхранение при личните вещи на арестанта и при напускането на ареста му се връща. В медицинската документация на А. П. има един-единствен запис, при който е получил лекарство "лепонекс" за сън... В арестните помещения живеят всякакви хора, с всякакви хигиенни навици. ... Наличието на паразити в една килия в огромна степен зависи от хигиената в килията. Това, което арестната администрация може и прави редовно е да се третират от лицензирана фирма всички арестни и общи помещения, и да предоставя хигиенни препарати на арестантите... Има оторизирана фирма, която пръска по график, а при необходимост я викаме допълнително за извънредно третиране... Когато има оплакване от ухапване от кръвосмучещи насекоми, зависи от степента на оплакването и какъв е ефектът от самото ухапване. Различните хора са различно реактивни... Имаме сериозен набор от противоалергични антихистаминови препарати и кортизонови препарати за по-тежките форми, но те са в инжекционен вид. Специално за този случай, за който говорим, няма никакви оплаквания, не тежки, никакви. ... Ако лицето е имало здравословен проблем, задължително слиза в МЦ и веднага предприемаме необходимите действия, с приоритет.“

Въз основа на така приетото от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Искът за присъждане на обезщетение е предявен от лице, което твърди, че е претърпяло неимуществени вреди в резултат на неблагоприятните условия, при които е било поставено при изпълнението на наложена му мярка за неотклонение „задържане под стража“, причинени от специализираните органи по изпълнение на наказанията в Арест „Г.М. Д.“ и затвора С., срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ - юридическо лице към Министерска на правосъдието, с териториални служби в т.ч. Областните служби "Изпълнение на наказанията" /[чл.12, ал.3 от ЗИНЗС](#)/, които обединяват, ръководят и контролират дейността на пробационните служби и арестите /[чл.16, ал.1 от ЗИНЗС](#)/ – т.е. исквата молба е подадена от лице с правен интерес и срещу пасивно легитимирания ответник, по аргумент от [чл.205 от АПК](#) във чл. 284, ал.1 във вр. с [чл.285, ал.1 и ал.2 от ЗИНЗС](#).

Искът за присъждане на обезщетение е предявен от лице, което твърди, че е претърпяло неимуществени вреди в резултат на незаконосъобразна административна дейност – незаконосъобразно бездействие на длъжностни лица от О.-С. и Затвора С.

срещу Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" във връзка с условията в ареста на О.-С.,където ищецът изтърпява мярка „Задържане под стража“,вкл. през исковия период - 12.02.2020г. до 12.10.2020г.

Искът е предявен пред компетентния съд, при спазване правилата за родова и местна подсъдност.

Съгласно чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, на което основание е предявен иска, държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл. 3.

Разпоредбата на чл. 284, ал. 1 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/,предвижда че държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл. 3.

Съгласно разпоредбата на чл. 3 от ЗИНЗС осъдените и задържаните под стража не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унизително отношение. За нарушение на тази забрана се смята и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност.

Според чл. 285, ал. 1 от ЗИНЗС, искът по чл. 284, ал. 1 от с. з. се разглежда по реда на глава единадесета от Административнопроцесуалния кодекс, а ал. 2 на текста сочи като ответници органите по чл. 284, ал. 1, от чиито актове, действия или бездействия са причинени вредите. Последните, според правилото на чл. 205 от АПК са юридическите лица, представлявани от органа /в случая от специализираните органи по изпълнение на наказанията/, от чиито незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите.Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" се явява пасивно легитимирана страна, т. к. упражнява общо ръководство и контрол на местата за лишаване от свобода и арестите, в който смисъл има правосубектност да бъде надлежен ответник по делото.Ответникът Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" със седалище [населено място] съгласно чл. 12, ал. 2 от ЗИНЗС, е юридическо лице към министъра на правосъдието и осъществява прякото ръководство и контролът върху дейността на местата за лишаване от свобода,и арестите към съответните ОСИН.За вредите, причинени от незаконосъобразни актове,действия и/или бездействия на администрацията на затвора и длъжностни лица в системата на тази администрация, отговаря юридическото лице. При това, Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" има както процесуална, така и материално правна легитимация да отговаря по предявеният иск.

Следователно исковата молба е подадена от лице с правен интерес и срещу пасивно легитимирания ответник по аргумент от чл. 205 от АПК във вр. с чл. 284 от ЗИНЗС.Твърдяното незаконосъобразно бездействие на служители от администрацията на ареста на „Г.М. Д.“№42 представлява административна дейност по изпълнението на мярката „Задържане под стража“,която обхваща и дейността по обезпечаване и осигуряване упражняването на правата на задържаните лица, съобразно правното им

положение и статут.

В Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража, част четвърта, е регламентиран реда за изпълнение на мярката за неотклонение „задържане под стража”. Съгласно чл.240, ал.1 от ЗИНЗС, доколкото в тази част не е предвидено друго, разпоредбите относно осъдените на лишаване от свобода се прилагат и по отношение на обвиняемите и подсъдимите с мярка за неотклонение „задържане под стража”.

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вреди, причинени от незаконни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, като отговорността се реализира по реда на чл. 203 и сл. от АПК, а чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС урежда тази отговорност по отношение на лицата, лишени от свобода, при наличие на вреди, причинени от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл. 3 от ЗИНЗС. Доколкото предявеният иск се обосновава от фактическа страна с незаконосъобразни бездействия при или по повод изпълнение на служебни задължения при осъществяване на административна дейност от служители в ГДИН, следва да се приеме от формална страна, че са налице специфичните предпоставки по чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС. Ето защо съдът приема, че предявеният срещу Главна Дирекция "Изпълнение на наказанията" осъдителен иск с правно основание чл. 284 от ЗИНЗС, е процесуално допустим и подлежи на разглеждане в производство по реда на чл. 203 и сл. от АПК.

Разгледан по същество е неоснователен по следните съображения:

С чл. 128, ал. 1, т. 5 от АПК исковете за обезщетения за вреди от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на административни органи и длъжностни лица, като вид искове за непозволено увреждане, са изключени от подведомствеността на гражданския съд и се разглеждат по реда на АПК като специален закон.

По силата на чл. 203, ал. 1 от АПК, исковете за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на тази глава. Според текста на чл. 203, ал. 2 от АПК, за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди или на Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража.

Относно чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, следва да се има предвид, че нормата е с материално правен характер, тъй като сочи изрично предпоставките, при които може да бъде ангажирана отговорността на държавата - вреди, причинени от нарушения по чл. 3 от ЗИНЗС.

Ето защо, за да бъде приета основателност на иска за вреди с правно основание чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, следва кумулативно да бъдат доказани: акт, действие и/или бездействие на специализираните органи по изпълнение на наказанията, с което се нарушава чл. 3 от закона и настъпила, в резултат на нарушението имуществена или неимуществена вреда в правната сфера на ищеца.

Съответно, отговорността на държавата се ангажира при доказано подлагане на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение /чл. 3, ал. 1/, както при поставянето на лицата в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието "лишаване от свобода" или "задържането под стража", изразяващи се в липса на

достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност /чл. 3, ал. 2/.

Ако с разпоредбата на чл. 284, ал. 5 от ЗИНЗС относно неимуществените вреди е въведена законната презумпция, че настъпването им се предполага до доказване на противното, то доказването на фактическите основания, причинили вредите, е подчинено на изискванията на общия исков процес и е в тежест на страната, която ги твърди.

В чл.3 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи е прокламирано, че никой не може да бъде подлаган на мъчение, на жестоко, безчовечно или унижаващо отношение. По отношение на лицата, изтърпяващи наказание за извършени углавни престъпления, както и по отношение на лицата, на които е наложена мярка за неотклонение „задържане под стража“ по аргумент от [чл.240 от ЗИНЗС](#) /във вътрешното законодателство на страната това основно право е регламентирано с нормата на [чл.3, ал.1 от ЗИНЗС](#), предвиждаща че осъдените и задържаните под стража не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение вкл. и да бъдат поставяни в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или задържането под стража. На това право на лишените от свобода респ. на задържаните лица, съответства насрещното административно задължение, при изпълнение на наказанието „лишаване от свобода“ и на мярката „задържане под стража“, да бъдат осигурени необходимите и достатъчни условия, обезпечаващи поддържането на физическото и психическото здраве на осъдените и задържаните лица и зачитане на правата и достойнството им /чл.2, т.3 от ЗИНЗС/.

Съдебната практика на Европейския съд по правата на човека във връзка с дела, заведени от български граждани срещу Република България, относно заявени нарушения на чл.3 от ЕКПЧ, произтичащи от условията в местата за лишаване от свобода и задържането под стража, е установила общи принципи и стандарти за преценката дали в конкретни случаи е налице нарушение на прокламираното в чл.3 от ЕКПЧ основно право - Решение от 02.02.2006г. по делото Й.срещу България, Решение от 24.05.2007г. по делото Н.срещу България, Решение от 28.06.2007г. по делото М.срещу България, Решение от 27.11.2008г. по делото С. К. срещу България, Решение от 08.07.2014г. по делото Х. и Т. срещу България, Решение на ЕСПЧ от 27.01.2015г. по делото Н.и други срещу България и др. В тези решения се съдържат критерии от значение за преценката дали условията за изтърпяване на един ограничителен режим могат да достигнат до третиране в нарушение на чл.3 от ЕКПЧ. Съгласно мотивите на посочените решения на ЕСПЧ, държавата трябва да осигури на лишеното от свобода лице условия, които са съвместими с уважението към човешкото достойнство, така че начинът и методът на изпълнение на мярката не го подлагат на стрес и трудности с интензивност, която надминава неизбежното ниво на страданието, свързано със задържането и че като се имат предвид практическите нужди на

лишаването от свобода, здравето и доброто му състояние са адекватно осигурени. В решението на ЕСПЧ по делото „Н.и други срещу България” е посочено, че вече постановените решения се отнасят до нарушения на чл. 3 от ЕКПЧОС в различни затвори, арести и общежития в България, касаещи повтарящи се въпроси за липсата на достатъчно пространство, достъп до естествена светлина и въздух, **ниска хигиена**, липса на дискретност и нарушаване на личното достойнство при използване на тоалетната. ЕСПЧ е приел, че нарушенията не са вследствие от изолирани случаи, а произтичат от повсеместен проблем, в резултат на лошото функциониране на българската пенитенциарна система и недостатъчните гаранции срещу нечовешко и унижително отношение.

В процесния случай ответната страна е представила доказателства, че за посочения в исковата претенция период е извършвана дезинсекция и дератизация в сградата на ареста на „Г.М.Д.“ №42 при О.-С., където ищецът е бил задържан с мярка-„Задържане под стража“, както и 10 броя/общо/протоколи за извършена ДДД обработка, от които е видно, че обработките са извършвани регулярно/л.24-33/, както и са изписвани и предавани хигиенни материали за поддържане на чистотата в арестните помещения и общите части на сградата./л.71-75/. От събраните по делото доказателства не се установяват твърденията на ищеца от исковата молба, че длъжностни лица от ГД“ИН“ са бездействали, като не са вземали мерки своевременно да унищожат паразитите, дървениците и хлебарките в арестните помещения и по този начин са създавали условия за епидемия. Според представената медицинска справка, за целият си престой в ареста ищецът е посетил един път Медицинския център на ареста, за да получи лекарства, които са били предадени от негови близки и са имали отношение към неговото психо-физическо състояние към момента на 04.05.2020г./л.93/, както и за кардиологично изследване и преглед на 10.09.2020г./л.19/.

По делото не се сочат и не се установяват ищецът да е посетил МЦ с оплаквания за ухапвания от насекоми, хлебарки и дървеници по време на престоя си в ареста, така като се твърди в исковата молба. В тази връзка свидетелят А.Д. в своите показания предимно говори за личните си преживявания и усещания, които не са предмет на делото и не могат да докажат за целите на настоящото производство, нито факта на бездействие на администрация на ареста, нито на причинена вреда на ищеца, нито на причинна връзка между твърдяното бездействие и вреди.

Наред с това от показанията на св. С.П. се установява, от една страна, че действително е посещавала ареста на „Г.М.Д.“, но единствено е предала на ищеца, чрез директора на МЦ лекарството – „Лепонекс“, което се установява от представените документи от ответната страна. Липсват доказателства свидетелката, да е предавала на ищеца медикаменти необходими за лечение на ухапвания от дървеници, хлебарки и др.

Настоящият съдебен състав намира, че в настоящото производство не се установява бездействие от страна на администрацията на ГДИН“, в частност

длъжностни лица от ареста за унижаване или принижаване на лишения от свобода чрез поставянето му в неблагоприятни условия да бъде изтезаван в ареста чрез дървеници, хлебарки и други насекоми, така както се твърди в исковата молба. В тази насока, дори и да се приеме за установено наличието в рамките на разглеждания период на паразитни насекоми – дървеници и хлебарки в ареста, то това не се дължи на незаконосъобразно бездействие на специализираната администрация в местата за лишаване от свобода, като напротив, установява се, че за периода, съобразно исковата молба, са били осъществявани съответни дейности по дезинсекция и дератизация. Затова и въпреки че принципно наличието на инсекти в спалните помещения е от естество да води до неприятни усещания, то същото не би могло да се приеме за пряка последица от незаконосъобразно поведение на ответника, доколкото се установява същият да е положил необходимата и дължима грижа за недопускане и справяне с такъв проблем. Налице са доказателства, че администрацията е направила необходимото, за да осигури нормални от гледна точка на заявената претенция условия за живот на задържаният по стража ищец за посочения период, като са извършвани действия по периодична дезинсекция и дератизация на помещенията на ареста на „Г.М. Д.“, както и са му били осигурени медицински грижи с оглед здравословното му състояние за процесния период.

В този смисъл, липсват доказателства за нахапвания от вредители на ищеца по времето му на престоя в ареста. Не са установени данни, че същият изпаднал в депресия и е загубил над 15 кг от теглото си както твърди в исковата молба.

Според разпоредбата на чл. 204, ал. 4 от АПК незаконосъобразността на бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетението. За квалифицирането на едно бездействие като незаконосъобразно такова е необходимо да бъде установено неизпълнение на задължение за фактическо действие от страна на административен орган или на длъжностно лице от администрацията, като е необходимо да съществува нормативно установено задължение за изпълнение на това действие. По делото ответника представи протоколи за извършени услуги по дезинсекция и дератизация на помещенията на ареста подписани от съответните длъжностни лица. В тази връзка са и гласните доказателства на св.В.-директор на МЦ при О.-С.. От друга страна ищецът не ангажира доказателства за усложнено здравословно състояние, така като се твърди в исковата молба, че е развил паник атаки и депресия вследствие на ухапванията на дървеници и хлебарки по време на престоя му в ареста, както и че е загубил 15 кг. от теглото си. Също не се установиха обстоятелства, които да насочват, че ищецът е бил лишен от медицински грижи, т. е. налични са били условия за опазване на неговото физическо здраве, същият е имал незабавен достъп до медицински грижи при необходимост. Всички тези обстоятелства се установяват от представените от ответника писмени доказателства/мед.журнал, справка от директора на МЦ, и др./, както събраните гласни доказателства, чрез разпит на директора на МЦ при О. –С..

При съобразяване на установените факти и приложимата правна уредба

настоящият съдебен състав намира, че не е доказано бездействие на администрацията на ареста по отношение на ищеца във връзка с изпълнение на задълженията и по ЗИНЗС.

Съдът намира за недоказан и фактът на причинени на ищеца вреди по вид и размер, описани в исковата молба, подлежащи на компенсация. Вредата е отрицателната последица, с която се засягат неблагоприятно имуществените права и/или защитени от правото нематериални блага и неимуществени интереси на увреденото лице, като "пряка и непосредствена" е тази вреда, която следва закономерно от твърдяната незаконнообразна административна дейност, по силата на безусловно необходимата причинно – следствена връзка, която съществува между тях. На обезщетяване подлежат единствено преките вреди - тези, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат и които са адекватно следствие от увреждането. Освен преки, вредите следва да бъдат и непосредствени, т. е. да са настъпили по време и място, следващо противоправния резултат. Няма и спор в правната теория и практика, че обезщетенията за неимуществени вреди се присъждат за конкретно претърпени физически и психически болки, страдания и неудобства, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. По силата на чл.52 от ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Понятието "справедливост" не е абстрактно понятие, а е свързано с преценка на конкретни и обективно съществуващи обстоятелства, имащи значение за правилното определяне на основанието за присъждане на обезщетението и неговия размер. Следва да се отбележи че по справедливост се определя не само размерът на обезщетението за неимуществени вреди, но и естеството и характера на страданието, за което се присъжда обезщетението. Съгласно трайната съдебна практика неимуществените вреди подлежат на доказване, а не се предполагат. Те трябва да се установят с конкретни доказателства по делото, а не с общи твърдения и термини, тъй като за всеки отделен човек те са индивидуално определяеми и съдът не може да предполага тяхната наличност. В конкретният случай в тежест на ищеца бе да докаже по безспорен начин, че е претърпял твърдените от него в исковата молба вреди от неимуществен характер.

Предпоставка за реализиране отговорността на държавата за вреди е и наличието на пряка и непосредствена връзка между твърдяните бездействие и причинени вреди, която връзка с оглед гореизложеното за недоказаност на другите елементи от фактическия състав също се явява недоказана. От събраните по делото доказателства не се установява доказано подлагане на изтезания, на жестоко, нечовешко или унизително отношение, както и поставяне на лицето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода, които да уронват човешкото достойнство или породят чувство на страх, незащитеност или малоценност .

Разпоредбата на чл. 3 от ЗИНЗС, въвежда законови гаранции за съществуването на нормални условия в местата за лишаване от свобода. Законът забранява осъдените/задържаните под стража лица да бъдат

подлагани на изтезания, на жестоко и унижително отношение, като задължава Държавата да осигури на същите, от една страна, условия, съобразени с уважението към човешкото достойнство, от друга - задържането под стража/изпълнение на наказанието да не ги подлага на страдание или трудности от степен над неизбежното ниво на страдание, присъщо на задържането, и от трета - като се има предвид практическите нужди на задържането, тяхното здравословно и физическо състояние да бъдат адекватно гарантирани.

На ищеца безспорно е осигурена такава среда, включително свързана и правото му на медицинско обслужване с оглед данните по делото за редовно осигуряване на такова. Не са констатирани случаи на ухапвания на ищеца от насекоми за посочения период от представените медицински документи по делото. Не са установени и усложнения на здравословното състояние на ищеца по време на престоя му в ареста, така както се твърди в исковата молба. Не може в никакъв случай да бъде квалифицирано като унижително и обидно отношение или нечовешко третиране, съответно не представлява нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС, при което неприложима се явява и разпоредбата на чл. 284, ал. 5 от ЗИНЗС. Горното от своя страна също сочи на неоснователност на предявения иск по чл. 284 от ЗИНЗС.

По тези съображения, исковата претенция се явява неоснователна и недоказана и следва да бъде отхвърлена като такава.

При този изход на делото и направеното своевременно искане за присъждане на разноски от ответната страна, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответната страна юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, който размер е съобразен с разпоредбата на чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ във вр. с чл. 144 от АПК.

Воден от горното и на основание <https://web.apis.bg/p.php?i=339588&b=0> чл. 286, ал. 3 от ЗИНЗС, във връзка с чл. 203 и следващите от АПК, АССГ-34 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявеният от А. А. П. ЕГН [ЕГН], от @@8@[жк] бл.215 вх.В ет.1 ап.55 срещу Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" /ГДИН/ [населено място] иск за заплащане на сумата от 50 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди от незаконосъобразно бездействие на длъжностни лица към ГДИН, в периода от 12.02.2020г. до 12.10.2020г., ведно със законната лихва, считано от 21.03.2022г. до окончателното изплащане на сумата, като неоснователен.

ОСЪЖДА А. А. П. ЕГН [ЕГН], от @@12@[жк] бл.215 вх.В ет.1 ап.55, да заплати на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ сумата от 100/сто/лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред тричленен състав на АССГ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните по делото.

съдия: